

NAJVIŠJE DRŽAVNO ODLIKOVANJE MILANU KUČANU

Ljubljana, predsedniška palača, 24. junij 2003

Povzetek Na slovesni vročitvi Zlatega znaka svobode Republike Slovenije, s katerim je predsednik republike dr. Janez Drnovšek odlikoval bivšega predsednika republike, je Milan Kučan spregovoril o vrednotah in načelih, ki so vodila Sloveniji na poti njene osamosvojitve in uveljavitve v mednarodnem prostoru.

Spoštovani gospod predsednik republike dr. Janez Drnovšek, spoštovane gospe in gospodje.

Najprej se želim slovenski državi, Republiki Sloveniji, zahvaliti za to visoko priznanje; za priznanje države, ki sem ji po svojih močeh služil dvanajst let. Vam, spoštovani gospod predsednik, bi se rad zahvalil za izbrane besede, s katerimi ste se potrudili utemeljiti predlog, da se mi podeli to odlikovanje in za to, da ste mi ga danes izročili.

Delal sem ta leta za dobrobit Slovenije. Za blaginjo, varnost in mirno življenje njenih državljanek in državljanov, vseh, ki v njej živijo in ki so v njej našli svojo domovino. Za ugled države, za njeno mednarodno prepoznavnost in sposobnost za ustvarjalno sožitje v mednarodni skupnosti. To odlikovanje bom nosil s ponosom in spoštljivo, tako si to najvišje odlikovanje slovenske države tudi zaslužil.

Želim ob tej priložnosti slovenski državi, da bi tudi v prihodnje imela upravljavce, ki bi znali svoje osebne in strankarske interese podrediti skupnim interesom države, ki bi znali in bili pripravljeni razumeti, da razen države, državnih institucij in strank obstojijo v tej državi tudi državljanke in državljani, da obstoji močno razvejana civilna družba, in da bi znali z njo vzpostaviti dialog pri iskanju najboljših rešitev, ki bi dvigale kakovost življenja v državi in delale to državo po meri njenih ljudi.

Želim ji tudi v prihodnje upravljavce, ki bi imeli pogled obrnjen v prihodnost, ki bi razumeli velike dileme, s katerimi je danes soočeno človeštvo, izzive, pod katere smo postavljeni, izzive, ki zadevajo upravljanje našega sveta, odgovornost zanj, za življenje na planetu, za varnost, za blaginjo ljudi, sposobne, da skupaj z drugimi iščejo odgovore na te velike dileme, na te velike izzive, da zanje tudi nosijo odgovornost, kajti vse te dileme in vsi ti izzivi so tudi naši, slovenski izzivi.

Želim, da bi Slovenija tudi v prihodnje imela upravljavce, ki bi znali in ki bi bili pripravljeni razumeti, da je treba graditi čvrst in prepoznaven svet vrednot, ki bi služile kot vodilo našemu ravnanju, ravnanju vsakega državljana posebej. Želim ravnanje politikov in upravljavcev države, ki bi omogočili tudi sodbo o uspešnosti našega dela, ki

bi bili tudi podlaga za ugotavljanje odgovornosti; ki bi prispevali k temu, da bi podobo in vsebino slovenske države zblížali s predstavami, ki smo jo o njej imeli takrat, ko smo se leta 1990 odločali za svojo lastno državo. Drugače rečeno, želim, da bi Slovenija tudi v prihodnje imela upravljavce, ki bi spoštovali plebiscitno izročilo, ki nas je zavezalo k svobodi za vsakega posameznika, k svobodi vsakega naroda, ki nas je zavezalo k solidarnosti, medsebojnemu spoštovanju, spoštovanju pravice do drugačnosti in vzpostavljanju dialoga s tistimi, ki mislijo drugače; ki nas je zavezalo odprtosti v svet; ki nas je zavezalo odgovornosti zase in za druge, ki nas je zavezalo tudi odgovornosti za skrb do tistih delov slovenskega naroda, ki ne živijo v slovenski državi.

Slovenija je v teh prvih letih svojega življenja dosegla zelo veliko. Na to smemo in moramo biti ponosni. Zdaj vstopa v zelo pomembno obdobje svojega življenja, ki je po marsičem drugačno od prejšnjega. To ponuja velike nove priložnosti, ponuja nove velike izzive. Doslej smo si prizadevali, da bi Slovenija postala enakopraven, vpliven, spoštovan in odgovoren dejavnik evropskih in evroatlantskih povezav. Ta cilj je dosežen. Zdaj je pred upravljavci slovenske države in pred državljani te države naloga, da v teh novih razmerah na novo določijo svoje cilje, da na novo določijo svoje interese; da nekdanji cilji postanejo sredstvo, s pomočjo katerih je te novo določene cilje mogoče lažje in učinkoviteje uresničevati. Mogoče je zdaj priložnost za doseganje tako imenovanega tretjega soglasja, ki nam manjka, ki bi povezalo vse ustvarjalne sile slovenskega naroda, da bi poskušali skupaj opredeliti, kako vidimo prihodnost slovenske države, kje jo vidimo umeščeno, v katere procese v svetu jo vidimo umeščeno kot odgovornega, vplivnega in iniciativnega dejavnika, in ki bi tudi jasno povedalo, kako naj teče prihodnje življenje v slovenski državi. Mislim, da ima Slovenija vse objektivne možnosti, da te izzive tudi sprejme in da nanje odgovori tako, kot si vsi skupaj želimo.

Želim Sloveniji tudi v prihodnje vse dobro. Srečno Slovenija!

In če spoštovani gospod predsednik dovolite, bi se rad ob tej priložnosti zahvalil članom nekdanjega predsedstva, s katerimi smo skupaj usmerjali, skupaj z mnogimi drugimi takratnimi slovenskim političnim vodstvom, pot do samostojne slovenske države in tudi njene prve korake do mednarodnega priznanja. Rad bi se zahvalil tudi mojim svetovalcem, ki so delili dobro in slabo v času mojih mandatov na mestu predsednika republike, tudi mnogim drugim, ki jih je težko vse imenovati. Pravzaprav bi lahko rekel hvala vsem državljanom in državljanom Republike Slovenije, ki so čutili posledice našega dela in tudi nekaterih naših odločitev. Na koncu bi se rad zahvalil moji družini, ki je prevzela mnoga bremena mojega dela na svoja ramena. Tebi, gospod predsednik, pa še enkrat hvala lepa.